

Syk, du?

I dette nummer av Tidsskriftet har vi en artikkel om sykefravær rundt større livshendelser (se side 1231). Sykefraværet øker, og i nevnte artikkel mener man at dette delvis skyldes «endrede holdninger hos arbeidstaker og/eller leger til fravær som ikke er (strengt) medisinsk begrunnet (...)». I Tidsskriftet nr. 11/1966 sto et oversatt innlegg fra *Proceedings of the Royal Society* som nok ikke passerer som politisk korrekt i dag (Tidsskr Nor Lægeforen 1966; 86: 879)?

Sykefravær

(...) Det hyppigste fravær representeres av unge kvinner mellom 15 og 20 år, kvinner som stort sett bare har seg selv å tenke på, og kvinner mellom 40 og 50 år, en gruppe som bare er ute i arbeidslivet for å tjene nok til å betale TV-apparatet, bilen eller ferien i Spania. Hos menn er sykefraværet minst mellom 20 og 30 år og mellom 60 og 70. Hvis disse sykmeldes, er det som regel for alvorlig sykdom. (...)

«God behandling er nøkkelen til lite sykefravær.» Men til dags dato er det ingen som har kunnet gi oppskriften på hva vi skal gjøre med de velkjente typene som stadig tropper opp på legekontorene for å bli sykmeldt, annet enn å sparke dem ut. De er utilfredse, ulykkelige arbeidere som blir borte fra arbeidsplassen under de minste påskudd.

Skal privatpraktikusen beordre dem tilbake i arbeid, som terapi? Eller skal han tålmodig vente til pasienten selv føler seg opplagt?

Det er ingen tvil om at unødvendig sykefravær er en realitet. Pasienten anklages for å be om sykmelding altfor lett, legen for å være altfor slippshendt med sykesedlene. Er han redd for å miste pasienter? (...)

Pasienter som urettmessig er borte fra arbeid faller i flere grupper. Noen begynner igjen når det passer med arbeidsuken, noen er borte mens de venter på ny jobb, noen arbeider hjemme, noen forlenger sykefraværet for å få det til å passe inn med ferie- og helligdager, noen er sosiale parasitter som skal dra mest mulig fordeler av velferdsstaten.